

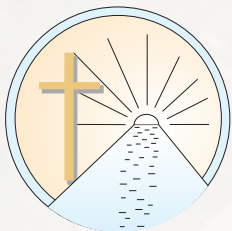
Nr 4 2021

Sions Missionstidning

Det var nu omkring sjätte timmen. Då kom ett mörker över hela landet som varade fram till nionde timmen. Solen förmörkades, och förhänget i templet brast mitt itu. 46 Och Jesus ropade med hög röst: "Far, i dina händer överlämnar jag min ande." När han hade sagt detta, gav han upp andan.

(Luk. 23:44–46)

BIBELORDET

Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig?

Hundar omger mig, de ondas hop omringar mig, de har genomborrat mina händer och fötter. Jag kan räkna alla mina ben, de ser på mig, de stirrar. De delar mina kläder mellan sig och kastar lott om min klädnad.

*Men du, Herre, var inte långt borta! Du min styrka, skynda till min hjälp! Rädda min själ från svärdet, mitt liv ur hundarnas våld! Fräls mig från lejonets gap och vildoxarnas horn!
Ps. 22:2, 17-22*

AUGSBURGSKA BEKÄNNELSEN
Artikel 6

HELGDAGAR

Stilla veckans aktläsningar:

Måndagen, Joh. 18:1-27, *Jesus i Getsemane.*

Tisdagen, Joh. 18: 28-40, *Jesus förhörs.*

Onsdagen, Joh. 19: 1-16, *Jesus döms.*

Helgdagar

Skärtorsdagen, Matt. 26:17-30,

Den heliga nattvarden

Långfredagen, Matt. 27:33-54,

Guds Lamm.

Påskdagen, Matt. 28:1-8,

Kristus är uppstånden.

Annandag påsk, Matt. 28:8-15,

Mötet med den Uppståndne.

Första söndagen efter påsk, Luk. 24:36-49,
Uppståndelsens vittnen.

Andra söndagen efter påsk, Joh. 10:1-10,

Den gode herden.

Tredje söndagen efter påsk, Joh. 14:1-7,

Guds folks hemlängtan.

Om den nya lydningen

Vidare lära de, att denna tro bör frambringa goda frukter och att den bör göra goda, av Gud befallda gärningar, därför att så är Guds vilja, icke för att vi skola tro, att vi genom dessa gärningar förtjäna rättfärdiggörelse inför Gud. Ty syndernas förlåtelse och rättfärdiggörelse mottages genom tron, såsom även Kristi ord betygar: När I haven gjort allt som har blivit eder befallt, då skolen I säga: "Vi äro blott ringa tjänare: vi hava endast gjort, vad vi voro pliktiga att göra." Detsamma lära även kyrkans gamla lärare. Ty Ambrosius säger: Så är bestämt av Gud, att den som tror på Kristus, skall bliva frälst, i det att han utan gärningar, genom tron allena, oförskyllt får syndernas förlåtelse.

Sions Missionstidning

Nr 4 2021

Den Uppståndne tjänar oss	4
Guds Lamm	6
Kristus är uppstånden!	8
Den gode herden	10
Om altarets sakrament	12
Barnsida: Påsk	14
Ungdomsflik: Jesus är verkligen uppstånden!	16
Gamla testamentet - Guds frälsningsväg... ..	18
I kyrkan kan det inte finnas två sanningar	20
Frälsningsläran - Gören bättring och tron evangelium	22
Till minne av Alfons Sundström	24
Annonser, prenumerationer.....	26

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

Ansvarig redaktör:

Vesa Pöyhtäri

Permosvängen 111

68600 Jakobstad

vesa.poyhtari@lff.fi

+358 44 2175410

Redaktionsråd:

Sven Sundström,

Susanna Östman,

Magnus Enlund

Layout:

Grafica Layout & Foto

Ulrica Wik

Tel. 050-536 7726

ulrica@grafica.fi

ISSN 1455-8882 (print)

ISSN 2490-0869 (web)

Tryck:

Forsberg Printed
Communication Oy Ab

HELGSAMMANKOMSTER

Våren 2021

2.4. Långfredag

3.-5.4 Påsk

10.4 Punsar

17.4 Bosund

24.4 Närvilä

Den Uppståndne tjänar oss

De närmade sig byn dit de var på väg, och han verkade vilja gå vidare. Men de bad honom ivrigt: ”Stanna kvar hos oss! Det är snart kväll och dagen går mot sitt slut.” Då gick han in och stannade hos dem. Och när han låg till bords med dem tog han brödet, tackade Gud, bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn. De sade till varandra: ”Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen, när han öppnade Skrifterna för oss?” (Luk 24:29–32)

”Då ska de blindas ögon öppnas.” (Jes. 35:5)

I psalm 337 sjunger vi,
Men säg: Hur kan den blinda klarhet vinna,
den vilsegångna rätta vägen finna?
Hur kan den lama gripa till sin stav?
Hur kan den döda uppstå från sin grav?

Psalmskrivaren frågar, ”Hur kan den blinda klarhet vinna?”. Han målar framför oss en bild av en syndig människa, det vill säga, oss alla, som har ärvt blindhet. Denna blindhet har man fått som födelsegåva från föräldrar. Blindhet är en av sjukdomar som man har fått genom syndafallet, en synd, som också kallas arvsynd. Arvsynd är en sann synd som gör människan skyldig inför Gud. Den är som en sjukdom som har fastnat i oss redan i moderlivet och gjort oss så syndiga, att vi behöver inte bara Frälsare, utan också en Frälsare som också botar vår blindhet.

Människan kan inte av naturen uppfatta att han är blind. Om hon kan se drar hon naturligtvis slutsatsen att hon inte kan vara blind. Så var förhållandet också hos Jesu lärjungar, de var så ”naturliga människor” att de inte förstod att de var blinda. De alla kunde se, de var fiskare, tullmän och arbetare och var och en behövde sin synförmåga i deras vardagliga liv. Men det som gäller vardagen gäller sällan det andliga livet.

Det är viktigt att förstå, att även de tolv apostlarna och de andra lärjungarna, var också blinda. Det som Jesus hade lärt dem under tre års tid hade fastnat endast på ytan. De hade inte kunnat få andlig syn till att kunna se Guds gärningar. Gud måste själv komma och bota deras ögon! Nu får vi lära oss hur Jesajas profetia om Gud som öppnar de blindas ögon blev verklighet när den uppståndne Jesus botade ögon för de emmausvägsvandrarerna. Vi kommer också att se vilken betydelse kan berättelsen ha för hur vi uppfattar våra gudstjänster i kristendomen idag.

Jesus botar två lärjunges blindhet

Från texten kommer fram fyra punkter, av vilka den fjärde förenar de tre inom sig. Vilka är de?

Den Himmelske Ögonläkare börjar botandet genom att komma till den sjuke. De två lärjunge sökte sig inte till läkaren, utan hade redan förlorat hoppet att bli frisk igen. Deras

”Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen, när han öppnade Skrifterna för oss?”

sista hopp hade försvunnit genom vad de såg ske med ”Jesus från Nasaret”, och som följd av det drog de sig bort från den heliga staden och andra lärjungarna. En blind kan inte göra annat än att söka sig till en större blindhet. Men vad gör Gud, han söker sig till gemenskap med syndare!

Jesus undervisar i de Heliga Skrifterna för de blinda. Tänk vilken metod Jesus har för evangelisation. Han leder de två till en promenad på en väg som går in i Bibeln. Med naturliga fötter gick de på en dammig väg mot Emmaus men samtidigt gick de på en annan väg som var lika verklig och lika konkret, till och med att man kunde läsa det från pappret (fastän nu memorerade Jesus ordet från hjärtan). Guds ord är läkemedel, som började verka genast de hörde det och de också kunde känna läkemedlets verkan i deras hjärtan. Men ännu såg de inte. Vi ska här göra som de rätta Bibel-läsarna gör, vi skyndar inte till målet i förväg. Det kom det tredje ”steget” efter den andra.

Jesus förrättar en nattvardsliknande måltid för de två lärjungarna. Nu har Jesus den Himmelske Ögonläkare nått sitt mål. Han öppnar lärjungarnas ögon för att se och förstå. Jesus inleder genom att göra någonting som inte passar in i medelhavets kultur. Han såsom en gäst, tar en ”värds” ställning i måltiden. Jesus vill visa genom sitt agerande att han är nu den samma Herre och ”herde” som han var när de samlades tidigare. Han öppnar deras ögon genom att välsigna brödet.

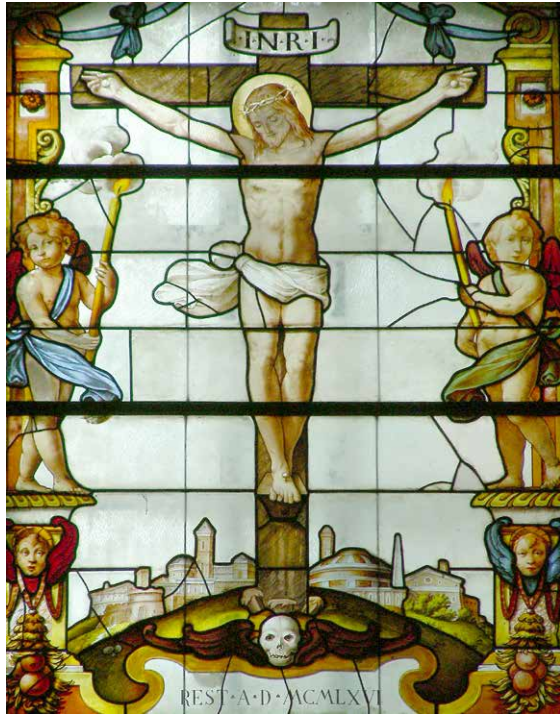
Lukas ger gudstjänsundervisning?

Som fjärde punkt frågar vi: vad vill här evangelisten Lukas undervisa sina läsare? Säkerligen vill han inte endast berätta om en händelse. Lukas har skrivit sitt evangelium för kristna församlingar som firar Herrens Heliga Nattvard varje söndag i sina kyrkor. Vi kan uppfatta att genom berättelsen undervisar Lukas om innehållet i den kristna gudstjänsten.

För det första vill han upplyfta Kristus som den som tjänar i gudstjänsten. Jesus är den som är aktiv, han öppnade Skrifterna för lärjungarna och han öppnade också deras ögon genom välsignande av brödet. För det andra presenterar Lukas Kristi närvaro, ordets förkunnelse och nattvard som en händelse som liknade gudstjänster som firades på söndagarna i församlingarna. Läsarna kunde förstå och vara bekräftade i sin tro. De förstod att Kristus är med oss även idag, han tjänar oss med sin nåd och nådemedel när vi samlas till ordets förkunnelse och Herrens bord.

Med denna skrivelse vill jag inte påstå att Guds ord inte ensam skulle kunna öppna ögon för de blinda. Det kan det visst. Den berättelsen som Lukas hade lagt framför varje läsare kan vi betrakta som en undervisning om innehållet av den gudstjänst som den nya förbundets församling fick som gåva från Herren. Där vill den Uppståndne Kristus tjäna sin hjord. Han är också den samme som rikligt tjänar oss i våra sammankomster och i diskussioner mellan enskilda kristna.

Vesa Pöyhtäri

Guds Lamm

*Jesus sade: Fader, förlåt dem,
ty de vet inte vad de gör
(Luk 23:34)*

Temat för långfredagen är Guds Lamm. Redan när Johannes predikade åt människorna att de måste göra bättring från sina synder, pekade han också på Jesus och sade: se Guds Lamm som tar bort världens synder. Så hör alltid synden och nåden ihop. Guds Ord visar klart att alla människor är syndare, både du och jag har många gånger gjort det som inte är enligt Guds vilja. Kanske också otron, den största synden, har fått inta hjärtat. Men Ordet vill inte lämna dig i hopplöshet. Det pekar ännu på det Lamm som redan blev utlovad i paradiset, då de första människorna föll i synd. Då lovade Gud dem "kvinnans säd" som skulle komma och söndertrampa ormens huvud. Det här pekar på Jesus som skulle komma för att sönderkrossa syndens och den ondes makt. Det här gäller för hela världen, men speciellt vill han komma in i allas våra hjärtan och där krossa den ondes makt. Därför att Herren Jesus vill bo och regera där.

Nu var tiden inne för Jesus att han skulle gå in i den tunga kampen. Kampen gällde dig och

mig. Det var den här tunga vägen han måste gå för att befria oss från synden. Vi minns att kampen var tung där i ortagården. Han önskade att lärjungarna vakade med honom en liten tid i den ångest och bedrövelse som han befann sig i. Men lärjungarna var så trötta att de somnade. Ingen kunde hjälpa honom på något sätt. Han måste kämpa ensam, ända tills svetten blev såsom blodsdroppar. Han bad till sin Fader att om det skulle ha varit möjligt att öppna en annan väg till himlen utan att han måste dricka den kalk som var framför honom, men ingen annan väg fanns. Gud hade i sin visdom beslutit att vägen till himlen måste gå genom Jesus. Därför tillägger också Jesus i sin bön: *Ske inte min vilja utan din.*

Vi märker här hur lydig Jesus var sin Fader. Han gick lydigt och villigt in i döden. Han blev pinad och slagen. Han blev dömd till döden, det straff som du och jag har förtjänat med våra synder. På hans huvud trycktes en krona, en krona av törne. Den törnekrönte konungen hänger där på korset mellan

*Jesus tog också din synd på sig där på korset.
I Jesu namn och i hans blod är alla synder
förlåtna.*

himlen och jorden. Han som är alla kristnas konung. Nu blir han hånad, smäddad och förnedrad. Många gäckade honom och sade: andra har han hjälpt, nu må han hjälpa sig själv, om han är Guds Smorde, den utvalde. Men Jesus sa ingenting. Jesajas redan säger: *Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det ja, han öppnade icke sin mun.*

Jesus hänger där på korset mellan två rövare. Fastän Jesus inte hade gjort något ont, blev han ändå behandlad som en rövare, hans liv var ingenting värt i deras ögon som dömde honom. Nog finns det också i vår tid sådana människor som inte sätter något värde på Jesu liv och på det som han gjort för oss. Hellre vill de leva i synden och korsfästa honom på nytt än att ångra sig och göra bättring ifrån dem. Kanske också som den ena rövare på ett försmädligt sätt säger åt Jesus att du som är Messias, hjälp då dig själv och oss. Den andra rövaren hade ett ödmjukt hjärta. Det är sådana Jesus vill ha. Jesaja skriver i 57:e kapitlet: *Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.* Den ödmjuka rövaren bekände att han var en syndare och att

han led för sina synders skull. Men han hade också en enkel bön till Jesus: tänk på mig när du kommer i ditt rike. En kort och enkel bön, men han blev bönhörd och fick löftet att få vara med i paradiset.

Jesu stora kärlek till oss alla bevisar han ännu när han hänger där på korset. Fastän han blivit hånad, förnedrad och korsfäst, ber han ännu för dem: *Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.* Den här bönen ber han ännu för oss alla. Vi som så många gånger i oförstånd har bedrivit vår Fader i himlen, men också ofta bedrivit våra medvandrare och våra egna samveten. Också för de som känner sig sämst och längst borta från Herren ber han samma bön. Han vill endast att vi likt den ena rövaren ödmjukar oss inför Herren och hans ord, bekänner våra felsteg, omvänder oss och gör bättring. Då predikas ännu på Herrns befallning här i tiden det glada budskapet. Du får också en gång vara med Herren i paradiset. Jesus tog också din synd på sig där på korset. I Jesu namn och i hans blod är alla synder förlåtna. När vi så här får tro öppnas himlen för oss. Friden sänker sig i våra hjärtan och glädjen återvänder. Det här är det glada budskapet som långfredagen talar om.

Anders Värnström

Kristus är uppstånden!

Påskdagens budskap är ett härligt evangelium om Kristi seger över synd, död och djävul. Det är ett segerns budskap som förkunnar uppståndelse och liv. Text: Luk. 24:1-12

Detta budskap är noggrant och detaljrikt omvittnat i Nya Testamentet. Om vi t.ex. stannar inför Lukas skildring av Jesu uppståndelse inser vi genast att berättelsen baserar sig på ögonvittnesskildringar. Det är inga ihopdikta sagor, utan berättelsen är full av konkreta och verkliga händelser.

På den första dagen i veckan gick de tidigt på morgonen till graven med de vällyktade kryddor som de hade gjort i ordning.

Detta vittnar om den vördnad judarna visade sina döda. Så snabbt som möjligt efter sabbaten, troligen redan på lördag kväll, gjorde de i ordning vällyktade kryddor som de skulle använda för att smörja Jesu kropp med på söndag morgon. De skulle göra sin vän en sista tjänst, allt var ju slut.

De fann att stenen var bortrullad från graven och gick in men fann inte Herren Jesu kropp.

Uppträcket av den tomma graven beskrivs på ett kortfattat sätt. Stenen var bortrullad och

graven var tom. Jesus var inte där. Jesu uppståndelse var verklighetsnära, konkret och åskådlig. Han uppstod inte bara andligen, utan han uppstod på riktigt.

Tänk hur underbart det är att Gud kan göra saker som vi med vårt förstånd inte kan förstå. Före sin död förklarade Jesus för sina lärjungar: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt.

När de inte visste vad de skulle tro, se, då stod två män i skinande kläder framför dem. Kvinnorna blev förskräckta och böjde ansiktet mot marken, men de båda männen sade: "Varför söker ni den levande bland de döda?"

Kvinnorna visste inte vad de skulle tro. Trots att Jesus hade talat om uppståndelsen i förväg så kunde de inte tänka i de banorna. Efter långfredagens katastrof kändes den tomma graven också som en katastrof. Detta ser vi speciellt i Johannesevangeliet där Maria funderar över var Jesus har blivit lagd. Det är också helt i sin ordning att änglarna var där. Vi läser i evangelierna att änglarna hade sina uppgifter vid olika skeden i Jesu liv, vid bebådelsen, födelsen, när han hade blivit frestad

av djävulen, vid Getsemane i bönekampen, här vid uppståndelsen och sist vid himmelsfärden. Kvinnorna blev förskräckta när de såg männen i de skinande kläderna.

"Han är inte här, han har uppstått. Kom ihåg vad han sade till er, medan han ännu var i Galileen. Han sade att Människosonen måste utlämnas i syndiga människors händer och korsfästas och uppstå på tredje dagen." Då kom de ihåg hans ord.

Här vid graven får änglarna hjälpa kvinnorna att tänka klart, de visste ju inte vad de skulle tro. Som himmelska budbärare hänvisade de till Ordet, till Jesu egna ord. "Kom ihåg vad han sade till er." Det är inte av en slump som Lukas tar med dessa ord av änglarna. Om och om igen visar evangelisterna på det som var förutsagt i Skrifterna eller av Jesus själv. Uppståndelsetron skall inte vara baserad bara på en upplevelse eller ett möte med Jesus. Egentligen var det ju bara Johannes som trodde när han såg att graven var tom. Uppståndelsetron behöver också ha sin förankring i Ordet. Detta kommer särskilt fram på vägen till Emmaus där Jesus för två lärjungar utlade Skriften och öppnade dess innehåll för dem.

Kvinnorna och lärjungarna var med på påskmorgonen. Uppståndelsen var fakta för dem. För oss som lever i den sista tiden är deras berättelse en kallelse till tro när vi följer med i Bibeln hur de genom påskens händelser kommer till tro på den Uppståndne. Tron kom till dem, det var inte något som de kom fram till i sitt inre, inte heller något som växte fram hos dem. Nej, det var något som hände, något

som göt nytt liv i den döda själen, något som bringade hopp i all hopplöshet. Det var Jesus. De såg Herren, den tomma graven, de såg i Skriften. De trodde.

Och de vände tillbaka från graven och berättade allt detta för de elva och för alla de andra. Det var Maria från Magdala och Johanna och Jakobs mor Maria. Också de andra kvinnorna som var med dem talade om det för apostlarna. Men det kvinnorna berättade uppfattade dessa som tomt prat, och de trodde inte på dem.

I vår tid är talet om uppståndelse en dårskap. Man försöker tolka in det bibliska budskapet i vår tid. Man kan tala om vikten av en tro i den här världen, en tro som ger oss en mening med livet, som svarar på vårt existentiella behov. En tro som ger oss en etik och som syftar till att få oss att ha det bra både politiskt och psykologiskt. Men en sådan modern tro har inget att komma med när det gäller liv och död.

Men Petrus steg upp och sprang till graven, och då han lutade sig in, såg han endast linnebindlarna. Och han gick hem, fylld av förundran över det som hade hänt.

Idag på påskdagen skall vi inte spekulera eller ge upp. Nej, låt oss som Petrus springa till graven, luta oss in och se. Se att han som var död inte är kvar i graven. Vi får som Petrus förundra oss över denna stora händelse, att livet vann, dess namn är Jesus.

Roger Pettersson

Den gode herden

Joh. 21:15-19

”Simon, Johannes son, älskar du mig”? Jesus är väldigt närgången med Petrus när han ställer den här frågan. Han gör det dessutom inte bara en utan hela tre gånger. Petrus svarade också jakande alla tre gångerna, men ändå var frågan ytterst pinsam för honom. Inte därför att han skulle ha tvekat med vad han ville svara men för att han inte längre var säker på sig själv, om han alls skulle våga säga det... Han hade redan levat ut ett helt annat svar... Det hade fört honom in i den djupaste förtvivlan och syndanöd. Han hade ju en stund tidigare lovat att stå vid Jesu sida också om det skulle betyda att han måste dö. Kontrasten är himmelsvid minst sagt.

Före den ödesdiga dagen ute på översteprästens gård där han tre gånger hade förnekat allt samröre med Jesus hade allting varit mycket enklare. Då trodde han ännu på sig själv och

hade lyckats ganska bra som lärjunge. Med sin framåtanda och snabbhet i både tanke och handling blev han fort den självskrivne ledaren bland lärjungarna och gick in i sin roll med själ och hjärta.

När det gäller herdeuppdraget, att vara ledare i kristenheten, finns det ingen fråga som är så angelägen som den som Petrus fick. Ledaruppdraget som Jesus gav åt Petrus och de andra apostlarna kan bara utföras av den som gör det av kärlek. Det handlar först av allt om kärlek till Jesus och hans Ord, men också till dem man är satt att vara ledare för, den fårahjord som församlingen i Bibeln liknas vid. I det sammanhanget finns det mycket som är viktigt; trohet, kunskap, planering, offervilja, iver att nå de ännu icke nådda, våltalighet, o.s.v. men ingenting kan ersätta kärleken.

Men varifrån kan man få kärleken? Ofta kan vi känna oss så hårda, kalla och likgiltiga inför allt som har med Gud att göra - också den som vet, att detta är livsviktigt för den kristna kyrkan. Det som Jesus på ett så fantastiskt sätt hjälper Petrus med är just kärleken. Han handlar så som knappast någon ledare vågar göra - han upprättar svikaren på ett sådant sätt att Petrus inte kan annat än både känna och förstå att han är både älskad och förlåten trots sitt svåra svek.

Petrus fick på nytt samma uppdrag som han just hade insett att han aldrig kommer att klara av. Så djupt hade han fallit. Nu fick han göra det på ett helt annat sätt, inte längre genom att spänna sina andliga muskler och ta sats från egen plattform utan istället genom att i sin hjälplöshet bli mer och mer beroende av sin Herre och Mästare. Det blev en ny Petrus, som förstod att han var älskad av Jesus inte för de fina prestationer han gjort - så hade han tänkt förut - utan för Jesu egen skull. Det här blev en helt ny drivkraft i hans liv som gjorde att han som så ofta tidigare velat visa sin duktighet för andra fick en ny ödmjukhet. När Jesus gav herdeuppdraget: ”Föd mina får” är det den fallne Petrus som får ta emot det. Den tidigare Petrus hade aldrig klarat av det! Han saknade den rätta ödmjukheten och trodde alltför mycket om sig själv.

I det här perspektivet har också den som misslyckats en chans, om man bara vill ta emot upprättelse och förlåtelse och sedan säga ja till att gå på Herrens uppdrag, oberoende av vilken kallelse vi får i Guds rike!

Max-Olav Lassila
Larsmo

Om altarets sakrament

Vad det är, vilken nytta det medför och vem som skall mottaga det. Och allt detta skall stödjas på de ord, genom vilka det är av Kristus instiftat, 2] vilka också var och en bör kunna, som vill vara en kristen och gå till sakramentet. Ty vi äro icke sinnade att släppa fram till och utdela sakramentet åt sådana, som icke veta, vad de söka och varför de komma. Men orden lyda:

”I den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: Tagen och äten! Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse! Sammalunda tog han ock kalken, tackade Gud och gav åt lärjungarna och sade: Dricken härav alla! Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse. Så ofta I dricken den, så gören detta till min åminnelse.”

Lika litet som förut vilja vi beträffande detta sakrament kivas och fäkta med dess föraktare och försmädare, utan allra först liksom vid dopet lära oss det varpå allt beror, nämligen

att det förnämsta stycket är Guds ord, instiftelse och befallning. Ty det är icke uttänkt eller påfunnet av någon människa, utan av Kristus instiftat utan någons råd och anvisning. ... Dylikt måste man ständigt framhålla, ty därmed kan man tillbakavisa nästan alla partiandars prat. Ty de bortse vid sakramenten från Guds ord och betrakta dem såsom någonting, som vi göra.

Vad är nu altarets sakrament? Svar: det är Herren Kristi sanna lekamen och blod i och under bröd och vin, genom Kristi ord oss kristna förordnat till att äta och dricka.... Sakramentet är bröd och vin, men icke blott bröd och vin, sådant som man eljest sätter fram på bordet, utan bröd och vin omslutet av Guds ord och bundet därvid.

Ordet är, säger jag, det som grundlägger och särskilt utmärker detta sakrament, så att det icke är blott och bart bröd och vin, utan med rätta kallas Kristi lekamen och blod. Ty det heter: ”när ordet kommer till det utvärtes tinget, så blir det ett sakrament”. ... Ordet måste göra elementet till sakrament, varom icke,

förbliver det rätt och slätt element. Nu är detta icke en furstes eller kejsares, utan själva det gudomliga Majestätets ord och påbud, inför vilket allt skapat borde nedfalla på sina knän och erkänna, att det är så, som han säger, samt taga emot det med all vördnad, fruktan och ödmjukhet.

Med det ordet kan du styrka ditt samvete och säga: ”Om än hundra tusen djävlar jämte alla svärmare komma med sitt tal: ’Huru kan bröd och vin vara Kristi lekamen och blod?’ så vet jag, att alla andar och lärda tillsammans icke äro så kloka som det gudomliga Majestätet i sitt minsta finger.” ... Ty såsom Kristi mun talar och säger, så är det, då han icke kan ljuga och bedraga.

Kraft och nytta

Sålunda hava vi i korthet behandlat det första stycket, som rör detta sakraments väsen. Vi gå nu vidare och betrakta den kraft och nytta, för vars skull det i sista hand är instiftat, något som i detta sammanhang är högeligen av nöden, på det att man må veta, vad vi där skola söka och hämta. Detta är nu klart och lätt att förstå av de nyss anförda orden: ”*Detta är min lekamen och mitt blod, för eder utgiven och utgjutet till syndernas förlåtelse.*” Det vill korteligen säga: därför gå vi till sakramentet, att vi där må undfå denna skatt, genom och i vilken vi erhålla syndernas förlåtelse. Varför det? Jo, därför att orden stå där och giva oss detta. Ty fördenskull befäller mig Kristus att äta och dricka, att det skall bli mitt och gagna mig såsom en säker underpant och ett tecken, ja, såsom just det goda självt, som för mig är satt emot min synd, emot döden och all olycka.

Därför säges nattvarden med rätta vara en själarnas spis, som när och stärker den nya människan. Ty genom dopet bliva vi först pånyttfödda; men därjämte stannar, såsom sagt

är, den gamla huden kvar hos människan i hennes kött och blod, dessutom gives det så många hinder och anfäktelser från djävulens och världens sida, att vi ofta bliva trötta och kraftlösa och understundom även stappla.

Därför är nattvarden given till daglig spis och föda, för att tron må vederkvickas och stärkas, så att den i en dylik kamp icke må falla till föga, utan bliva allt starkare och starkare. Nu kan ju Kristi lekamen icke vara något ofruktbart och onyttigt, som ingenting uträttar eller gagnar. Dock, huru stor skatten än i och för sig må vara, så måste den omslutas av ordets hölje, när den räckes åt oss; eljest skulle vi icke veta därom, ej heller söka densamma.

Men du invänder: ”Om jag då känner, att jag icke är beredd?” Svar: Det är även min anfäktelse. ...Därför skola sådana människor lära sig, att den högsta konsten består i att fasthålla, att detta sakrament icke grundar sig på vår värdighet. Ty vi låta icke döpa oss på den grund, att vi skulle vara värdiga och heliga, vi komma ej heller till bikten, såsom vore vi rena och utan synd, utan tvärtom såsom fattiga, eländiga människor och just därför att vi äro ovärdiga, så framt där ej är någon, som icke längtar efter nåd och avlösning och ej heller tänker bättra sig.

Sålunda har du från Guds sida Herren Kristi både befallning och löfte. Dessutom bör du å din sida drivas till sakramentet av din egen nöd, som pressar dig och för vars skull Gud på detta sätt befäller, lockar och lovar. Ty Kristus själv säger (Matt. 9:12): ”*Det är icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka*”, d.v.s. de som arbeta och äro betungade med synd, fruktan för döden, köttets och djävulens anfäktelse.

Martin Luther
Stora katekes (förkortat)

Påsk

Det är snart dags att fira påsk. Den helgen firar vi det viktigaste som hände under Jesu liv, det är den största kristna helgen under hela året. Viktiga siffror i dagens berättelse är: 3, 33 och 2000. Försök att komma ihåg dem tills ni har läst klart.

Jesu liv: För 2000 år sedan, levde Jesus på jorden. Han föddes i staden Betlehem, växte upp med Josef och Maria i Nasaret, levde i landet Israel, och dog i Jerusalem när han var ungefär 33 år gammal. Det här är många människor överens om, att Jesus har funnits på riktigt och levt på jorden som en historisk person. Flera historieberättare har skrivit om honom, inte bara i Bibeln. Vi som är kristna tror också att Jesus är Guds son, att han levde ett felfritt liv (han gjorde inte något fel mot någon), ändå måste han dö, MEN sedan uppstod han ur graven.

**Men... varför dog Jesus?
Varför måste han dö på korset?**

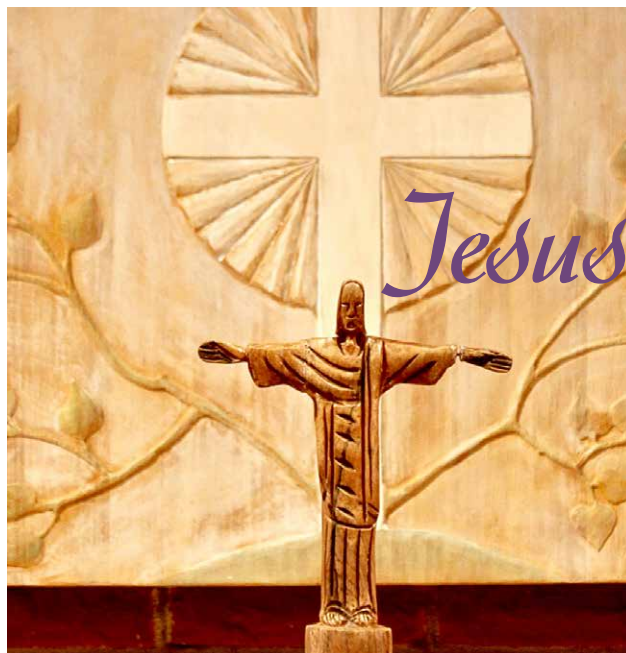
Så här förklarar Bibeln: Jesus skickades till världen för att RÄDDA människorna. Han öppnade vägen till himlen, direkt till Gud. När han gick omkring i landet Israel berättade han för människorna om Gud och himlen. När han dog på korset var det en del av Guds plan, Jesus offrade sig för oss människor, så att vi kan komma till himlen.

Jesus dog alltså på korset, men uppstod tre dagar senare från graven. På den tredje dagen efter att han hade dött, steg han plötsligt upp, livslevande. Han hade vunnit över döden! När lärjungarna först hörde om det här visste de inte vad de skulle tro, men sedan fick de träffa honom och märkte att han faktiskt levde.

Efter den här dagen, behöver vi människor inte vara rädda för något! Jesus har all makt i himlen och på jorden. Och kan du tänka dig; Han, som är så mäktig, finns alltid vid din sida. Om du blir rädd, så ska du veta att han är nära dig och känner dig. Jesus älskar dig och skulle aldrig överge dig. Tänk dig att du lägger din hand i Jesu stora, varma, trygga hand. Där får den hållas kvar och du får var trygg. Du är älskad, du är efterlängtd, du är förlåten, du är trygg.

Ps. Märkte du var siffrorna 3, 33 och 2000 kom in i berättelsen? Berätta åt den som läser texten åt dig.

Eva Hagnäs

Jesus är verkligen uppstånden!

Påskan är en av de stora högtiderna vi kristna får fira. Vi firar att Jesus Kristus genom sin korsdöd och uppståndelse vinner över synd, död och djävul. Vi får ta del av det här i dopet och genom tron, och har löfte om syndernas förlåtelse och evigt liv. Det här är det bästa budskapet i hela världen!

Är Jesus uppstånden?

Men vi vet ju att det finns människor som inte tror på Jesus, och som också ställer sig skeptiska till att påskens händelser verkligen har hänt. Det verkar också som att sådana människor fanns på de första kristnas tid. Vi kristna behöver ta den här utmaningen på allvar. Paulus påstår att om inte Gud har uppväckt Kristus från de döda, då är vår tro utan mening och det finns inget evigt liv (1 Kor. 15:17-19). Jesu uppståndelse öppnar ju upp livet efter döden, det eviga livet. Om vi här i livet sätter vår tro på Kristus, då kommer vi också att få stå upp med honom. Men om Jesus inte har uppstått från döden, då har vi inte heller något hopp efter vår egen död. Då vet vi inte vad som väntar oss.

Jesus är uppstånden!

Men Bibeln och den kristna tron menar ju naturligtvis att Jesus verkligen är uppstånden, och att vi frimodigt får leva ett liv i tro på honom. Paulus skriver så här i 1 Kor. 15:3-8: *Jag förde vidare till er det allra viktigaste, vad jag själv har tagit emot: att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv. Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på samma gång. De flesta av dem lever än, även om några har insomnat. Sedan visade han sig för Jakob och därefter för alla apostlarna. Allra sist visade han sig också för mig...*

Paulus ger skäl till det som han tror på. Han börjar med att säga att Jesus är död. Och så understryker han det, han blev ju begravd. Det är ju viktigt för Paulus att Jesus verkligen är död, för annars hade han inte kunnat stå upp från de döda. Efter att Paulus skrivit att Jesus dog skriver han att Jesus uppstod, och visade sig för mer än 500 personer. Tänk det!

Över 500 människor har sett Jesus levande efter döden på korset. Då borde han väl ha uppstått! Men Paulus avslutar inte sin argumentation här utan nämner också att många av de här 500 fortfarande lever. Det är nästan som att Paulus skulle utmana läsaren: "Om ni inte tror mig så fråga någon av de här 500, om de verkligen såg Jesus leva." Och då får de här vittnena vittna om att Jesus steg upp från de döda, och att uppståndelsen är ett faktum.

Vi som lever idag får tänka på Paulus ord, och vittna lika frimodigt om Bibelns Jesus. Jesus har öppnat vägen till det eviga livet och himmelen. Efter vår död här på jorden får vi leva i evighet med Gud själv!

Richard Eklund

Upp, min tunga, att lovsjunga hjälten som på korsets stam för oss blödde, led och dödde som ett skuldöst offerlamm! Han ur griften, efter skriften, nu i ära träder fram.

Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet. Han avvände vårt elände för all tid och evighet. I hans seger nu vi äger ljus och frid och salighet.

Vi förlossas, ormen krossas, helvetets och dödens makt nu är bunden: från den stunden allt är Sonen underlagt. Nu är helat vad vi felat och Guds nåd i ljuset bragt.

Gamla, unga må lovsjunga Faderns makt och härlighet och frambära Sonen ära för så stor barmhärtighet, Anden lova för hans gåva: frid och fröjd och salighet.

PSB 90

Venantius Fortunatus cirka 600.

Övers. Sigfrid Aronus Forsius 1614, bearb. Melodi: Svensk handskrift på 1690-talet.

Gamla testamentet

– Guds frälsningsväg

Om man räknar antalet sidor i Bibeln kan man till sin förvåning märka att Gamla testamentet upptar nästan 80% av Bibeln. Ändå är det många som upplever att Gamla testamentet är obekant eller att man inte riktigt vet vad det innehåller. Ofta läser man hellre Nya testamentet. En orsak kan vara att man tycker att Gamla testamentet är svårt att förstå. En annan orsak kan vara att man tänker att det inte gäller längre. Vi har ju Nya testamentet där det talas om Jesus, då behövs väl inte det gamla längre? I den här artikeln skall vi se lite närmare på Gamla testamentet. Vi skall se på vad det innehåller och varför det fortfarande är viktigt.

Lagen, profeterna och skrifterna

Lukas beskriver i sitt evangelium hur Jesus efter sin uppståndelse hade bibelstudium på vägen till Emmaus: *“Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad det stod om honom i alla Skrifterna.”* (Luk. 24:27). På Jesu tid var detta ett vanligt sätt att tala om Guds Ord som ju då ännu ”bara” bestod av Gamla testamentet. Nya testamentet var ännu inte skrivet. Man sade att Bibeln består av lagen (=Mose), profeterna och skrifterna. Vi skall nu se närmare på den Bibel som Jesus och apostlarna läste och vad den innehöll.

Lagen

Lag-delen utgör grunden i Gamla testamentet. Den kommer först i Bibeln och består av de fem Moseböckerna. Här beskrivs viktiga händelser som skapelsen, syndafallet och syndafloeden. Även fångenskapen i Egypten och Israels folks befrielse därifrån är viktiga händelser. Den största delen av Moseböckerna handlar ändå om ökenvandringen, vandringsen från Egypten till det utlovade landet. Gud sluter förbund med folket vilket får stor betydelse. Under ökenvandringen ges lagen genom Mose. Lagen består av de regler som de skall följa som Guds eget folk. Till den lag som Gud ger hör både den etiska lagen om rätt och fel (de 10 buden) och samhällliga och religiösa lagar (t.ex. hur brott ska straffas och hur offergudstjänsten skall gå till). Folket fick alltså en lag som gällde alla aspekter av livet.

Profeterna

Den andra delen i Gamla testamentet består av profetböckerna. Profeterna består av 21 böcker. De sex första böckerna, Josua, Domarboken, Första och Andra Samuelsböckerna samt Första och Andra Kungaböckerna, är historieböcker som berättar om den första tiden i det utlovade landet. De 15 övriga böckerna är profetböcker som fått sina namn

“Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad det stod om honom i alla Skrifterna.”

från olika profeter och innehåller deras budskap. I profetböckerna framställs Guds budskap genom profeterna. Här uppmanas folket ofta att vända bort från sina egna, onda vägar för att undvika Guds dom. Löften om Guds frälsning och den kommande Messias är också centrala. Några centrala profeter är Jesaja, Jeremia och Hesekiel. Några ”mindre” profeter är t.ex. Obadja, Nahum och Jona.

Skrifterna

Den sista delen kallas skrifterna och består av 13 böcker av olika slag. I skrifterna finns poetiska böcker, t.ex. Psaltaren och Ord-språksboken. De består av sånger, böner och dikter som på olika sätt uttrycker tron på Gud. Psaltaren har för många varit den viktigaste psalm- och bönboken. Till skrifterna hör dessutom t.ex. Klagovisorna (innehåller klagan inför Gud över Jerusalems förstörelse), Höga Visan (beskriver kärleken mellan man och hustru), Job (handlar om lidande och mening), Daniel (berättar om Daniel som krigsfånge i Babylonien).

Israels folks historia

– eller berättelse om Jesus?

När man studerar Gamla testamentet kan man konstatera att det är en beskrivning av Israels folks historia. Närmare bestämt en

beskrivning av hur Gud har gripit in och tagit hand om sitt folk. Eftersom mycket av det som finns i Gamla testamentet är just historiebetydelsebeskrivningar kan det för en läsare idag lätt uppfattas som att Gamla testamentet inte gäller mig. Särskilt när vi har Nya testamentet. Men Jesu ord i Luk. 24:27 vänder upp och ned på allting: *“Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad det stod om honom i alla Skrifterna.”* Enligt Jesus själv handlar HELA Gamla testamentet om honom! Det centrala budskapet till dig och mig idag är inte det som hände någon annan för länge sedan. Vi har ingen glädje av det. Det som är det viktigaste för oss är att Gamla testamentet handlar om Jesus. Hur handlar det då om Jesus? Jo, för det första finns det många löften om den kommande Messias i Gamla testamentet (läs t.ex. Jesaja 53). För det andra finns det många ”gömda” bilder i Gamla testamentet som pekar framåt mot det som Jesus gjorde (jämför t.ex. 4 Mosebok 21:4–9 med Joh. 3:14–16). Därför är det viktigt att alltid ha med frågan – Hur kan jag förstå det här utgående från det jag vet om Jesus? – när man läser Gamla testamentet.

Lennart Ahlvik

Ung i Tro

I kyrkan kan det inte finnas två sanningar

Den traditionella kristendomens utrymme ser ut att krympa i vår kyrka och i vårt samhälle.

Beträffande den här utvecklingen har den amerikanska teologen Richard John Neuhaus en utsaga som kallas för Neuhaus regel: ”Där renlärigheten blir valfri, blir den rätta läran förr eller senare förbjuden.”

Om kyrkan vid sidan av den rätta läran godkänner en lära som strider emot den, hålls inte balansen särskilt länge. Kyrkan verkar inte kunna leva sida vid sida med olika slags läror. Verklig mångfald i värderingar är inte ett hållbart tillstånd, utan vägen tenderar att alltid tippa mot något håll.

Renlärighet förutsätter att det finns en rätt lära: en sanning om saker, rätt och fel. Om renlärighet placeras på samma linje som andra idéer som strider emot den, då underställs den liberala principer där det inte finns rätt och fel eller sanning och osanning om ifrågasvarande saker. Självfallet kan inte en sådan princip i långa loppet tåla tanken om att det finns rätt och fel lära, utan renlärigheten måste till sist krossas för att dess existens hotar den liberala principen som den är underställd.

På grund av det här verkar kompromisser bara fungera åt ett håll. Kompromisser görs för att ändra kyrkans undervisning, men när den är ändrad glömmar man de kompromisser man gjort i den traditionella riktningen.

Den här utvecklingen har blivit synlig i ämbetsfrågan och kommer på samma sätt att

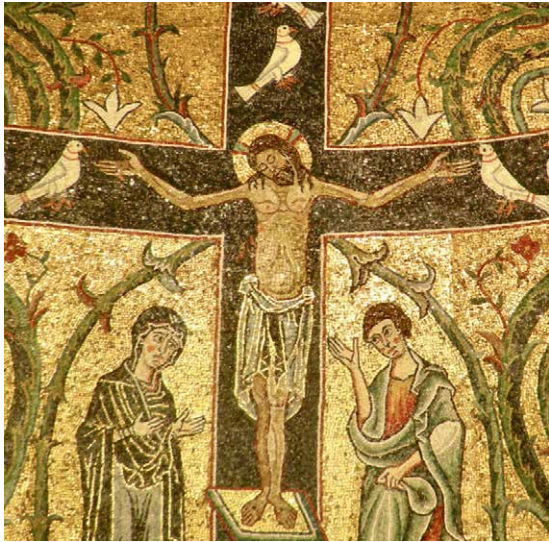
bli synlig i äktenskapsfrågan. Det är en fullständigt omöjlig tanke att det i kyrkan skulle kunna finnas till exempel två olika slags undervisningar om äktenskapet på samma gång. Även om man skulle bygga en sådan modell, kommer den inte hålla länge. I något skede krossas den traditionella modellen.

För många konservativa finns det en önskan om att man kunde ge ett mörkt hörn till den rätta läran, där den skulle kunna uppföra sig bra utan att störa andra. Man hoppas på ett litet utrymme där man kunde verka ifred och försäkra sig om sin egen framtid. Hoppet om det här utrymmet är i sig ett förstäligt och praktiskt krav, men på långsikt verkar ett sådant här, på kompromisser byggt utrymme alltid upplösas. På det är det onödigt att bygga en framtid.

Mellan rätt och falsk lära finns ingen hållbar och för handlingsfriheten beskyddande kyrklig medelväg. Istället för att kräva utrymme, ska man kräva att kyrkan entydigt håller sig till den rätta läran och avsäga sig allt som strider mot den.

Santeri Marjokorpi
Generalsekreterare,
Teologiska institutet i Finland

Skrivelsen är tidigare publicerad som ledare i tidningen Kulmakivi 1/2021.
Översatt från finska av Richard Eklund.

Frälsningsläran – ”Gören bättring och tron evangelium”

Vi stillar oss i bön.

Herre vi tackar dig för att du i Jesus Kristus har berett oss frälsningen, att vi är försonade och allt är färdigt för oss. Vi får tro på denna rättfärdighet, som blivit beredd för oss och vi får glädja oss att vi genom tron har blivit rättfärdiga. Förklara du för oss allt tydligare dessa stora hemligheter i Jesu namn. Amen.

Jag närmar mig nu det här ämnet mycket praktiskt. Jag kommer inte att tala så mycket teologi och dogmatik, utan närmar mig ämnet från en praktisk synpunkt. Jag utgår från frälsningsläran mer än från läran om rättfärdiggörelsen. Vi måste hålla skillnad mellan vad det är fråga om när vi talar om den allmänna rättfärdiggörelseläran och vad det är fråga om när vi talar om frälsningens väg. Paulus uttalar sig mycket tydligt om det här i 2 Kor. 5. ”Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han har betrott oss med försoningens ord. På Kristi vägnar är vi sändebud och Gud uppmanar genom oss: låt försona er med Gud.” Utgångspunkten och initiativet ligger helt och hållet hos Gud. Vi måste verkligen hela tiden hålla i minnet att människan verkligen inte kan göra någonting alls själv för att bli väckt eller frälst.

Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Det här är utgångspunkten. Gud i sin kärlek var den som tog initiativet. Han närmade sig oss, man kan säga ovanifrån oss. Vi kan inte nerifrån närma oss Honom, utan det är Gud som i Kristus måste närma sig oss. Han beredde en fullständig frälsning och orubblig står den fast till världens sista dag.

När vi idag ställer frågan: Kan man och får man idag förnya och förändra kristendomen, så att säga ge den ett nytt innehåll? Så är det nog så att jag ”tyvärr” får lov att säga: För att vi skall ha en verklig frälsande tro så kan vi inte förändra den uppenbarelse som Gud har givit. Vi har inte rätt att göra så. Vi måste bara följa den uppenbarelsen och föra den vidare. På samma sätt som man bär en fackla, så bär man den vidare från en generation till en annan till den dag när Kristus kommer tillbaka i sin härlighet. Den kristna kyrkan har ingen rätt att sätta ihop några nya lärosatser förbi eller utöver den kristna tron. Det här gäller också rättfärdiggörelseläran. Det betyder att ända till världens slut så kommer vi att förkunna den korsfäste Kristus, vare sig det är trendigt eller inte och oberoende vad människor kan

tänka om detta. Så här har det förstås alltid varit i kristendomen genom tiderna. Det har funnits tider när människor i stora skaror har omvänt sig och trott och blivit frälsta. Det har funnits svårare tider. Det här är en del av den kristna kyrkans väsen. Därför skall man inte bli förbryllad eller förvånad om det kommer tider när majoriteten vänder ryggen till den kristna läran. Nu står vi inför sådana frågor.

Jag kommer om en vecka att träffa gamla kurskamrater. Då skall jag ha ett anförande över ämnet: ”Har kristendomen någon framtid i Europa?” Vi behöver ju inte besvara den frågan. Vi kan bara konstatera om vi förkunnar Guds ord, sådant och enbart sådant som det är, då är det så att bibelordet i sig själv har kraften, den kraft som uträttar det för vilket den har blivit sänd. Då måste jag först beskriva ett begrepp som hänför sig till detta att kristendomen genom tiderna är oförändrad. Nu skulle man nog i allmänhet i den kyrkliga diskussionen och i medierna säga att det var en konservativ åsikt om saken. Också det här veckoslutet kommer att beskrivas som att de konservativt kristna samlades i Karleby. Men de frågor som vi är samlade kring i dessa dagar gäller inte konservatism eller liberalism och egentligen inte någon -ism alls.

Dessa frågor, huruvida Jesus är Guds son, om han har försonat oss med sitt heliga blod, om han uppstått, om han är född av jungfru, är inga sådana frågor man kan mäta på axeln konservativt eller liberalt. Det är bestående sanningar, fundament, stengrunden som kristendomen vilar på. Det är fråga om en grund som inte kan mätas med moderna och världsliga begrepp såsom konservatism eller

liberalism. Det är klart att det finns andra åsikter där man kan använda begreppen konservativ eller liberal. Men när man talar om Kristus, om kristologin och om frälsningens väg, så talar man om något där dessa begrepp inte på något sätt kan tillämpas.

Efter denna inledning kommer jag att övergå till en mera specifik behandling av ämnet: ”Gören bättring och tro evangelium”. Jag börjar med ett bibelställe, Mark. 1:15, som vår Herre sade när han inledde sin offentliga verksamhet. ”Tiden är fullbordad och Guds rike är nära; Gören bättring och tron evangelium.” Sedan kommer jag att tala om vår kyrkas bekännelse. Jag tar ett stycke ur den Augsburgska bekännelsen, ur dess kap. 12 och läser början av stycket. ”Om boten lära de, att syndernas förlåtelse av dem, som efter dopet fallit i synd, kan vinnas närhelst de omvända sig, och att kyrkan bör meddela avlösning åt dem, som på detta sätt vända åter för att göra bot. Men boten består till sitt väsen av dessa två stycken: dels förkrosselsen eller den ångest som injagas i samvetet, då man insett sin synd, dels tron, som väcks genom evangeliet eller avlösningen och som tror, att synderna förlätas för Kristi skull, och som ger samvetet tröst och befriar det från dess ångest. Därpå följa goda gärningar, vilka äro botens frukter”.

(Fortsätter i nästa nummer)

Föredrag av **Jouko Talonen**
från Kyrkhelgen i Karleby
Tolk Freja Häggblom
Nedskrivet av Gunne-Maj
och Ossian Thylin

Till minne av vår kära Alfons Sackeus Sundström

25.5.1927 – 18.6.2019

Alfons föddes i Bosund som den yngsta sonen i en syskonskara på 10 barn, han hade 2 yngre systrar. Han fick tidigt börja arbeta och hjälpa till hemma i och med att hans pappa dog när

han var bara 4 år. Som 13-åring flyttade han till Gamlakarleby och fick arbete som springpojke och fick bo hos sin syster Edna. Arbete hemma i Bosund fanns också, som 16-åring började han renovera hemgården när hans äldre bröder var i kriget. Han hade ingen lätt uppväxt men klagade aldrig. Redan tidigt i sin ungdom började han bygga båtar och många är de träbåtar som han gjort under åren. Köpare har alltid dykt upp, själv hade han flera båtar som han byggt.

Han hittade sin fru Rea i Gamlakarleby och de bodde i Reas hemgård i många år. De fick oss tre döttrar och en son som de inte fick behålla, han dog bara 4 månader gammal. Det var en stor sorg att mista ett barn.

Pappa arbetade som byggnadsarbetare och senare som båtbyggare på Baltic Yachts. Han var en ung pensionär när han slutade på Baltic men var flitigt igång med husbyggen och renoveringsarbeten. Han var hela sitt liv snar

till att hjälpa där det behövdes. Den hårda barndomen och ungdomstiden hade fostrat honom. Han hjälpte också oss barn med våra husbyggen.

Pappas längtan till hembyn Bosund var svår så han byggde på äldre dagar ett nytt hem åt dem på Murmästar. Där byggdes också ett snickeri för båtbyggande och andra snickeriarbeten.

Det viktigaste för pappa var nog att uppfostra oss barn i den kristna tron. Det andliga hemmet var Närvilä bönehus medan vi bodde där och sedan Bosund bönehus, när de bosatte sig i Bosund där han hade sina släktingar. Där kände pappa sig hemma.

Villa- och ”skäri”liv har alltid varit viktigt för pappa, han hade ju bott ut i skären från barnsben. På våren levde han riktigt upp när han fick sjösätta båten och ta en tur ut till Börsskär. Där tillbringade vi våra somrar som barn.

När pappa blev äldre körde han runt i byn och där något bygge var på gång stannade han och kollade hur det framskred. Byggarna fick säkert goda råd av honom. Han hann också följa med när några av barnbarnen byggde, det var hans stora intresse.

Våra föräldrar fick leva tillsammans i över 60 år och dela både glädje och sorg, ett välsignat och rikt liv. När pappa drabbades av en stroke och fick svårare att röra sig samt svårt att tala, orkade mamma sköta honom ännu i över ett år hemma. Fast pappa hade svårt att uttrycka sig i tal stämde han ofta upp och sjöng någon sång ur Sions sånger, det var inga svårigheter att kunna orden i sånger som han lärt sig som ung. Hans älsklingsång var: Jag har inga sorger i världen... Den sjöng han med klar stämma.

När krafterna avtog och han blev sämre fick han plats vid Purmohemmet, det var långt hemifrån men mamma kom med och besökte honom så ofta hon orkade. Det var värdefulla stunder. Barnbarnens besök uppskattades och han ville höra hur de hade det. Pappa sjöng också för vårdarna och vi läste och sjöng för honom när vi var på besök. Pappa tvivlade ofta, om han ännu fick vara ett Guds barn och vi fick förkunna för honom att hans tvivel och synder var förlåtna. Vi läste tillsammans Gud som haver... på kvällen innan vi skiljdes. När kristna bröder och systrar hade besökt och sjungit för honom berättade han att han haft himmelska gäster.

Pappa var ett år i Purmo, han fick fridfullt somna in och flytta till det himmelska hemmet en vacker sommardag. Han fick ett långt liv, 92 år.

En stor skara släkt och vänner följde pappa till den sista vilan i Larsmo. På minnesstunden talade kyrkoherden Lassila, pappas vän Tore Töyrä, Torvald Svenlin, barnbarnet Roland läste en dikt och Stina berättade om pappas sista tid. Barnbarnen med äkta hälf sjöng och det var som en änglakör.

Vi känner en stor saknad men är tacksamma över vad vi fått genom Alfons. Frid över Alfons minne.

*Jag har inga sorger i världen
ty Jesus har blivit min vän
och han vill mig följa på färden
de dagar som återstå än.
Därföre jag sjunger så lycklig och nöjd,
Ty barnskap har jag och glädje och fröjd.
Med Jesus, min Jesus, med Jesus, min Jesus,
som gjort mig så lycklig och nöjd.*

**Rea och
döttrarna med familjer**

Barn- och förskriftskolläger sommaren 2021

LFF önskar att ordna sina barnläger sommaren 2021 i normal ordning med övernattnig.

Mycket är naturligtvis osäkert i och med corona-pandemin, och inget beslut angående lägerarrangemanget har tagits. Sommaren 2020 ordnades dagsläger istället för övernattningsläger, och det kan hända att ett likadant beslut tas i år. LFF avvaktar för tillfället, och försöker se över situationen på nytt i april.

LFF:s barn- och förskriftskolläger är planerade till 24.7- 4.8 på Pörkenäs lägergård. Se lff.fi för mera information, och följ med LFF:s informationskanaler för uppdateringar.

För att kunna genomföra barnlägren behöver vi engagerade ledare och hjälpledare. Om du är över 16 år eller förälder och är intresserad av att delta i lägret för barnens bästa, får du gärna komma med och hjälpa till. Anmälningsformulären till lägren och till att vara med som hjälpledare kommer upp på <https://www.lff.fi/lager/> i ett senare skede.

KYRKOHELG

Kolla in Kyrkhelgens nya ljudarkiv!
På vår förnyade hemsida har vi samlat massor med god och inspirerande undervisning från tidigare kyrkhelger.
www.kyrkhelg.fi

Glad Påsk!

Prenumerationsavgiften för Sions Missionstidning

Finland 37 €, gåvoprenumeration 24 €
Sverige 390 kr, gåvoprenumeration 282 kr
Norge 370 kr, gåvoprenumeration 282 kr
Övriga 37 € + porto
Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.
LFF erbjuder tidningen gratis under ett år till nygifta par.

Prenumerationer och beställningar:

info@forsberg.info
Tel. +358 6 788 8800 kl. 8-16

Prenumerationer i Sverige:

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,
95334 Haparanda
Tel. +46 9 2261041.
hans.rahkola@gmail.com

Prenumerationer i Norge:

Sara Olsen, Borrasveien 17
9517 Alta
Tel +47 91165805

Adresskorrigeringar

info@forsberg.info
Obs. Flyttningsanmälan till Magistraten gäller enbart officiella instanser, inte tidningsprenumerationer.

Fakturering

Antero Heikkilä
antero.heikkila@multi.fi
Tel. 0500 260 539

Taltidning

Sions Missionstidning finns även som taltidning på CD. Prenumerationspriset är detsamma som för papperstidningen. Kontaktperson för taltidningen:
Vesa Pöyhtäri
Tel. 044-2175410
vesa.poyhtari@lff.fi

A close-up photograph of a bouquet of bright yellow daffodils. The flowers are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The petals are a vibrant yellow, and the centers show the characteristic six-petaled star shape. The green stems and leaves are visible at the base of the bouquet. The flowers are arranged in a dark, reflective vase, which is partially visible at the bottom of the frame. The background is a plain, light color, making the yellow of the flowers stand out.

*”Kom, låt oss vända om till Herren!
För han har rivit oss, han ska också hela oss.
Han har slagit oss, han ska också förbinda oss.
Efter två dagar gör han oss levande igen,
på tredje dagen låter han oss uppstå,
så att vi får leva inför hans ansikte.
Låt oss lära känna Herren,
låt oss sträva efter att lära känna honom.
Han ska träda fram lika visst som gryningen
och komma till oss som ett regn,
som ett vårregn som vattnar jorden.”
Hosea 6:1-3*